

FÖRSTA BOKEN OM

JESPER

(OM GUD OCH KÄRLEKEN)

AV JONAS WOLLIN

Hej, jag heter Jesper och jag tror på Gud. Hur kan jag veta om han finns då, undrar du säkert? Det vet jag inte, det är det ingen som gör. Förutom Gud själv då förstås. Men jag vet att jag tror. Det är jag bergis på.

Jag bor i en helt vanlig svensk stad, men jag tänker inte berätta vilken. Då kan ni ju söka upp mej och reta mej eller något sånt om ni inte gillar vad jag har att berätta. Under hela mitt elvaåriga liv har jag bott på det här stället, och det är väl ganska okej. Jag och Benke brukar mest cykla omkring, Benke är min bästa kompis förresten. Han heter egentligen Bengt-Åke Fritjof Andersson, men han föredrar av förståeliga skäl att bli kallad Benke. Eller Mega Flavour som är hans hemliga kodnamn. Det namnet såg han på en läskflaska en gång och tyckte att det passade som hemligt namn.

Mitt är Mr X-rated. X-rated heter sådana filmer som är barnförbjudna i USA, så det passar bra när vi är ute på uppdrag. Det vi gör då är nämligen att spana på tjejer. Men du får inte berätta för någon om våra kodnamn, eller vad vi gör när vi är på hemligt uppdrag, för då skulle de andra killarna i klassen stöta ut oss för all framtid.

I skolan har vi ett helt naturligt förhållande till tjejer, retar dom och drar dom i håret och sånt, men i hemlighet tycker vi att de är ganska gulliga. Men de är väldigt svåra att förstå sig på ibland, nästan lika svåra som Gud och Jesus, fast inte på samma sätt. Om du är tjej och läser det här så får du ursäkta, men ni är faktiskt lite knepiga. Är du kille som läser det här så vet du vad jag pratar om.

Jag bor i alla fall här tillsammans med min pappa Johan och mamma Maria och min lillasyster Emma. Emma är sju år och tyvärr precis som småsyrror är. Du vet, retlig och lägger sig i en massa, och gråter och skyller på mig så fort

det är något. Men oftast är hon ganska okej, och jag tycker jättemycket om henne. Hon är ju trots allt min syster. Mamma och Pappa blir ibland lite trötta på mina skämt och upptåg, men för att vara föräldrar är de inte helt hopplösa. Ibland tycker de faktiskt att jag är lite rolig, för då ser man att de inte kan låta bli att le, och så säger de något i stil med: "Gud, varför gav du oss en clown istället för en vanlig pojke?". Men de älskar mig ändå, det vet jag. Lika bergis som jag tror på Gud.

Några kvarter härifrån bor min mormor, Maj-Britt, och henne brukar jag hälsa på så ofta jag kan. Morfar är död, han dog när jag var liten, så mormor bor alldeles ensam. Men det är inte därför jag hälsar på henne så ofta, utan för att jag tycker hon är bra att prata med. Vi brukar prata om allt möjligt, och så bjuder hon på saft, kakor och godis, vilket ju inte gör saken sämre. Hon vet förresten också alldeles bestämt att hon tror på Gud, så det pratar vi om ibland. Mamma och pappa tror nog också på Gud, men jag är inte riktigt säker för vi pratar inte så mycket om honom där hemma.

Oops, nu ringer det på dörren. Det är nog "Mega flavour" för vi ska ut på hemligt uppdrag idag. Vi ska nämligen spana på..., kan du behålla en hemlighet? Bra, vi ska nämligen spana på Sara. Hon är min hemliga kärlek. Det är bara Benke som vet det. Och så du förstås.

Sara går i min klass så jag träffar henne varje dag, ändå ligger jag här i buskarna utanför hennes port och spanar. Det är faktiskt spännande. Hjälp, vad pinsamt om hon skulle se oss ligga här, men jag kan ju alltid säga att jag letar efter min kontaktlins eller något sådant. Fast det är klart, jag har ju inte kontaktlinser. Jag har inte ens glasögon. Men det har Benke.

"Psst! Benke."

"Vad är det?"

"Om de kommer på oss här i buskarna så säger vi att vi letar efter din kontaktlins!"

"Jag har ju inte linser."

"Vaddå, jag har ju inte ens glasögon så det måste ju vara trovärdigare om det är dina linser."

"Men varför har jag glasögon då om jag har linser?"

"För att kunna se när du letar efter dom förstås!"

"Schhh, nu kommer det någon."

Det var Malin. Malin är Saras bästa kompis och dessutom Benkes hemliga kärlek. Det får du inte heller säga till någon, för det är lika hemligt som att jag är kär i Sara. Malin gick in i porten och försvann upp i trappan.

"Det är bäst vi sticker. Hon ska säkert hämta Sara och vi kan ju inte ligga här när de kommer ut igen!" sa Benke.

"Uppfattat Mega flavour!" sa jag och så sprang vi runt hörnet till våra cyklar.

"Vilken väg tror du de tar?" frågade Benke.

"De kör nog mot kyrkan."

"Vad ska dom göra där?"

"Sara berättade för mig att hon börjat på något som heter Juniorerna." svarade jag.

"Bra, då kör vi en omväg så att de hinner dit och så spanar vi på dem i församlingshemmet."

"Det kan vi väl inte göra!" sa jag nervöst. "Tänk om ledarna upptäcker oss."

"Äh, de är väl för upptagna av att läsa bibeln och sådant, och dessutom är vi ju proffs på att spana."

Det kunde jag ju i och för sig inte argumentera emot, så vi tog några rundor runt skolan innan vi körde till kyrkan. När vi väl kom fram var klockan fem över halv fem så enligt mina beräkningar hade de börjat för fem minuter sedan. Vi ställde cyklarna på vägen utanför och spanade sedan försiktigt runt hörnet. Det syntes inte till någon, och det verkade "helt dött" i församlingshemmet, förutom i några fönster på bottenvåningen som det lyste i.

"Det måste vara där de håller till." sa jag och pekade mot fönstren som det lyste i.

"Då smyger vi dit och kikar in." svarade Benke.

"Okej." sa jag tveksamt, och så smög vi hukande över gräsmattan. När vi väl kom fram satte vi oss under ett fönster med ryggarna mot väggen.

"Du får titta först!" viskade Benke.

"Försök inte!" viskade jag tillbaka. "Det var din idé, så du får kika först."

"Okej, okej, din fegis!" sa Benke och vände sig om. Sakta reste han sig upp och tittade försiktigt in genom fönstret.

"Nå, vad ser du?" frågade jag ivrigt.

"Ingenting!"

"Vaddå ingenting?"

"Det är ingen här. Se själv om du inte tror mig!"

Jag reste mig upp jag med och tittade in genom fönstret. Det var en stor lokal med några soffor i ena hörnan och en massa bord och stolar i den andra.

"Var är de då?" frågade jag.

"Inte vet jag?"

"Jag tycker det här verkar mysko. Vi sticker!" viskade jag i ena mungipan.

"Okej!" sa Benke.

Men precis när vi skulle vända oss om för och springa hörde vi en röst bakom oss som sa:

"Vad håller ni på med grabbar?"

Vi vände oss sakta om. Där stod vi, öga mot öga, med en skäggig man och jag svalde hårt. Jag brukar ha lätt för att prata men jag var helt mållös. Mega flavour och Mr X-rated hade blivit tagna på bar gärning under ett hemligt uppdrag! Och dessutom, som om det inte var illa nog, kom resten av gruppen in genom grinden och stannade bakom skäggiga mannen som antagligen var deras ledare.

"Öh, vi..." stammade jag ynkligt.

"... hade tänkt börja här på Juniorerna!" fyllde Benke i. "Så vi tänkte... se vad ni hade för er."

Jag körde armbågen hårt i sidan på Benke, för det hade vi ju inte alls det.

Men jag måste erkänna att det var en snygg räddning.

"Nej, men så trevligt då!" sa ledaren och öppnade dörren. "Välkomna in!"

Jag blängde surt mot Benke, men han ryckte bara på axlarna och såg olycklig ut. Så tittade jag mot resten av gruppen och såg att Sara och Malin viskade, fnittrade och tittade åt vårt håll.

"Ni missade samlingen som vi alltid har i kyrkan innan vi börjar, men ni kom precis lagom till programmet." sa ledaren som höll upp dörren.

Som tillfångatagna krigsfångar lunkade vi rakt in i lejonets kula. Det var så det gick till när jag började på Kyrkans Juniorer!

Dagen efter, när jag var på väg hem från skolan, gick jag upp till mormor och hälsade på. Hon gav mig saft och bullar förstås, och vi satt vid hennes köksbord.

"Jag har börjat i Kyrkans Juniorer." sa jag mellan två tuggor.

"Nämen, vad trevligt. Fick du lära dig något om Gud?"

"Vi pratade faktiskt inte så mycket om honom, det gör de nog innan, i kyrkan, men det missade jag för jag kom försent."

"Jasså, vad gjorde ni då?"

"Tja, vi övade mest på en pjäs som vi ska spela upp i kyrkan. Den handlar om en son som festade upp sin fars alla pengar, och sedan trots att han inte trodde det, blev förlåten av sin far."

"Hmm, liknelsen om den förlorade sonen. Jodå, sådan är Gud!"

"Vaddå lik? Är de lika varandra, Gud och den förlorade sonen?"

"Liknelse!" förtydligade mormor. "Ibland när människorna hade svårt för att förstå något så invecklat som Gud, berättade Jesus liknelser. Det betyder att han berättade en berättelse som handlar om något helt annat, men egentligen handlar det om samma sak."

"Jaha!" sa jag, och såg antagligen ut som ett levande frågetecken, för mormor fortsatte:

"Så i den här berättelsen är Gud fadern och vi människor sonen."

"Och om vi slösar bort alla Guds pengar så tycker han om oss ändå?"

"Det behöver inte handla om pengar. Det kan vara vilken dumhet som helst som vi gör. Men om vi verkligen ångrar oss, som sonen i berättelsen gjorde, så förlåter Gud oss alltid."

"Vad bra!"

"Mmmm, vad gjorde ni mer?"

"Tja, vi fikade och satt och pratade. Och så lekte vi lite lekar som "Jesus" lärde oss."

"Jesus?"

"Ja, han heter egentligen Micke och han är vår ledare, men han ser ut som Jesus med långt hår i hästsvans och skägg. Och så har han jesussandaler. Fast det är klart, det måste man nog ha om man vill gå i hans fotspår!"

Mormor log utan övertygelse.

"Ja, och så var Gunnel där. Hon är präst. Fast hon stannade bara en liten stund."

"Gunnel ja, henne känner jag ganska bra."

"Gör du?"

"Jo, det var hon som begravde morfar. Och så brukar jag träffa henne i kyrkan. Hon är jättebra på att predika."

Det förstod jag inte. Hur kan man svamla bättre eller sämre under tio minuter i en gudstjänst? Jag har i och för sig inte varit på så många, men ibland följer jag med mormor till kyrkan, och hittills har jag inte hört något bra svammel.

"Hur kom det sig att du började i Juniorerna då?" frågade mormor.

Jag fick panik! Jag kunde ju inte berätta hur det verkligen gick till. Och att jag egentligen spanade på Sara. Jag brukar aldrig ljuga, men jag tyckte det var dags för en nödlögn.

"Jag kände att jag ville lära mig mer om Gud!" svarade jag fromt.

"Och det hade så klart ingenting med någon söt liten flicka att göra?"

AAAAAAHHHH! Mormor vet! På något sätt har hon lyckats upptäcka vår hemlighet. Hon har säkert en massa pensionärsspioner ute på uppdrag. Jag har alltid undrat vad de har för sig när de blivit pensionerade. Nu vet jag! De spionerar på oskyldiga små pojkar!

Rent spontant satte jag saften i halsen, och fick världens hostattack.

"Så ja, min pojke!" sa mormor medan hon slog mig i ryggen. "Jag måste ha trampat på en öm tå!"

Jag reste mig snabbt, tog min ryggsäck som hängde på stolen, och sprang mot dörren.

"Hej då. Jag måste nog sticka nu. Tack för saften. Mamma har nog maten färdig nu och undrar var jag är. Och bullen. Tack för den med. Vi ses. Hej, hej!" sa jag och sprang ut genom dörren, ner för alla trapporna och ut genom porten. Där höll jag på att springa på Herr Larsson. Herr Larsson är mormors granne, och antagligen mästerspion. men han lurar inte mig med den grå rocken, hatten och promenadkappen, som han antagligen inte ens behöver.

"Nej men se, är det inte unge Herr Dahlqvist!"

"Goddag!" svarade jag artigt. Det gäller att inte avslöja att jag vet något.

"Hemskt vad du har bråttom. Har du hälsat på din mormor?"

"Kan hända." svarade jag undvikande. "Nu får farbror ursäkta mig, men jag måste hem och äta!"

"Åh!" skrockade herr Larsson. "Du är sen till middagen. Då förstår jag att du jäktar. Du skulle höra frugan när jag råkar vara sen någon gång, hö, hö."

Så gick han in i porten, och jag kunde äntligen andas ut. Jag lutade mig mot cykeln, och tänkte igenom situationen. Mormor misstänkte nog ingenting, och jag hade snabbt och säkert avlägsnat mig utan att väcka någon större uppmärksamhet. Och Mästerspionen hade inte fått ur mig något, jag var tyst som en mussla. Mr X-rated hade klarat ännu ett omöjligt uppdrag! Vänta bara tills Benke får höra det här. Glatt hoppade jag upp på cykeln och cyklade visslande hemåt.

När jag kom hem hade mamma precis börjat på middagen. Det luktade makaroner och korv, vilket jag händelsevis råkar älska, så jag hängde av mig ryggsäcken och gick in i köket för att sno åt mig en korvbit.

"Sluta med det där!" sa mamma och slog mig på fingrarna, men det var redan försent. Jag tuggade och log med hela ansiktet på samma gång.

"Benke ringde för en stund sen och ville prata med dig. Var har du varit förresten?"

"Jag har varit hos mormor."

"Du åt väl inte en massa bullar och godis så här nära middagen?"

"Neejdå!" svarade jag och gick mot mitt rum.

"Jag har sagt till henne så många gånger." mumlade mamma för sig själv medan hon lyfte på locket och rörde om bland makaronerna. Det visste jag, men jag var bara glad att mormor inte brukade lyssna på det örat. När jag kom in på mitt rum slängde jag mig på sängen och ringde Benke. Efter två signaler svarade han:

"Andersson!"

"Tjena Benke, det är Mr X-rated!"

"Kom in Mr X-rated. Jag hör dig klart och tydligt. Var har du varit?"

"Jag har varit hos mormor. Hon och hennes "pensionärsliga" är oss på spåret, men jag lyckades rädda mig i sista stund."

"Vad pratar du om?"

"Jo, jag berättade att jag har börjat på Juniorerna, och då kontrade mormor med något om någon söt flicka. Men jag har ju inte berättat om Sara för någon och...."

Plötsligt såg jag hur dörrhantaget rörde sig, bara några millimeter, men ändå!

"Vem där?" skrek jag.

"Ingen!" svarade min dumma syrra på andra sidan. Jag suckade och himlade med ögonen.

"Hur länge har du stått där och tjuvlyssnat?"

"Jag har inte alls tjuvlyssnat!" svarade Emma.

"Stick med dig. Jag pratar om allvarliga saker."

"JESPER OCH SARA - FÄSTEMAN OCH MÖA. JESPER OCH SARA - FÄSTEMAN OCH MÖA!" skrek Emma medan hon sprang ut till köket och mamma.

"O du din lilla...!" väste jag mellan sammanbitna tänder och for upp ur sängen. Då hörde jag hur Benke skrattade i andra sidan luren. Jag slängde på luren och sprang efter Emma ut i köket. Jag hann nästan upp henne, men hon satte sig i säkerhet bakom mamma.

"JESPER OCH SARA - FÄSTEMAN OCH MÖA. JESPER OCH SARA - FÄST....."

"HÅLL KÄFTEN DITT LILLA GRODYNGEL!!!"

"NEJMEN JESPER, vad säger du?" sa mamma.

"Det är hon som är dum!" sa jag med gråt i rösten. "Hon har ingen rätt att tjuvlyssna när jag pratar i telefon!"

"Och du borde väl förstå bättre än att säga så till din syster!"

"Men hon...."

"Jag vill inte hör fler dumheter från dig. Du är ju trots allt tolv år nu, och borde inte uppföra dig som ett litet barn."

"MEN HON HAR INGEN RÄTT ATT TJUVLYSSNA PÅ MEJ!"

"JESPER! ANVÄND INTE DEN TONEN MOT MIG! Nu går du omedelbart till ditt rum och stannar där!"

"Men mamma!"

Jag vet inte varför men jag började gråta. Det var så orättvist. Och jag tror inte det var ilskan som fick mig att gråta, utan att jag var generad. Det var ju min hemlighet. Vem jag är kär i är min hemlighet, och nu skriker min dumma syrra ut det för hela världen. Och Benke, den mesen, som ska föreställa min bästa kompis bara skrattade åt mig. Och så typiskt mamma att alltid hålla med och skydda syrran.

"NI ÄR LIKA DUMMA ALLIHOPA!!!" skrek jag och sprang till mitt rum. Jag slog igen dörren och slängde mig på sängen. Där låg jag och grät som en mes, men jag kunde inte rå för det. Ibland har man faktiskt rätt att bli ledsen även om man är kille och elva år. Så det så!

Senare kom mamma in och försökte tala mig tillrätta, men jag var sur och ville inte lyssna. Hon frågade om jag inte skulle äta i alla fall, nu när det var min älsklingsrätt och allt, men jag totalvägrade.

"Var sur då!" sa hon och gick. Jag hörde inifrån rummet att pappa kom hem, och att de satt och åt och pratade som om det inte spelade någon roll att jag inte var där. Telefonen ringde, och jag hörde pappa svara. Så ropade han:

"Suris, det är Benke!"

"Jag vill inte tala med några mesar! Hälsa honom det!"

Pappa suckade och sa något till Benke, sedan lade han på.

Jag låg där i sängen och tittade upp i taket, men efter en kvart kunde jag alla sprickor och fläckar så jag började tänka. Det var ju faktiskt alla de andra som varit dumma mot mig. Varför måste jag då ligga här och sura? Och jag undrar vad Sara skulle säga om hon fick reda på att jag är kär i henne? Hon skulle säkert också skratta och tycka att jag är dum. Det är kanske lika bra att rymma någonstans. Här har man ju märkt att man inte är poppis. Då knackade det på dörren. Det var pappa.

"Får jag komma in?"

"Kan du väl."

Pappa öppnade dörren och kom fram och satte sig på sängen.

"Är livet hårt idag?"

"Det var faktiskt inte mitt fel!"

"Nej, jag vet!"

"Varför är alla arga på mig då?"

Pappa suckade.

"Ibland blir det bara fel. Jag har pratat med Emma och förklarat att hon gjorde fel. Man ska inte tjuvlyssna, och om man råkar höra något så ska man inte sprida det vidare. Det tror jag hon har förstått nu. Och mamma ville inget illa hon heller. Hon ville bara att ni skulle sluta bråka, och eftersom du är äldst så sa hon till dig. Det var faktiskt dumt av dig att skrika så."

"Jag blev arg jag med." sa mamma som ställt sig i dörren. "Vi mammor har faktiskt känslor vi också. Men jag är ledsen att jag skällde på dig och skickade dig till rummet."

"Jag är också ledsen!" sa jag tyst.

"Jag har ritat en teckning till dig för att du ska bli glad igen!" sa Emma som precis kommit in genom dörren. "Det är en ko!"

"Kom får jag se!" sa jag, och hon gick fram till mig och visade den.

"Det var ju väldigt vad många spenar den har."

"Vi har faktiskt lärt oss i skolan att kon har fyra magar." svarade Emma stolt.

"Jo, men de sitter inuti. Det du har ritat är inte magar."

"Oj!" sa Emma sorgset.

"Men det gör ingenting. Det är ändå den finaste ko jag sett!"

Emma sken upp som en sol, och så gav hon mig en kram. Det kändes jätteskönt.

"Förlåt att jag skrek på dig!" sa jag.

"Förlåt att jag berättade vem du tycker om!" sa Emma.

"Det gör inget!"

"Vem är det förresten som du tycker om?" frågade pappa som ju missat hela föreställningen.

"Det är Sara!" sa Emma snabbt, men bet sig sen i läppen.

"Nämen, det förstår jag!" sa pappa. "Hon är ju den sötaste i hela klassen."

"På hela skolan!" sa jag.

"En sak har han fått av mig i alla fall!" sa pappa högtidligt. "Och det är bra smak när det gäller tjejer!". Han tittade finurligt på mamma som fnittrade till.

"Bli nu inte så där tramsiga igen!" sa jag. "Det är ju pinsamt. Vuxna människor!"

Då skrattade mamma och pappa och gick mot dörren. När de kom fram vände sig pappa om och sa:

"Känns det bättre nu?"

"Mmmm!"

"Visst är det bra att det finns ett ord som heter förlåt?"

Jag nickade.

"Ring då till Benke och använd det!"

Så blinkade han med ena ögat och gick, och jag sträckte mig efter telefonen.

På lördagen spanade vi ingenting, det hade blivit för farligt. Vi beslöt oss att ligga lågt ett tag så vi cyklade till ån för att meta. Det var en klar och varm höstdag, och vi halvlåg mot varsitt träd och lät flötena dansa sin guppiga dans på ytan. Vi hade inte fått någonting, inte ens det minsta lilla ryck i linan, men det gjorde inte så mycket. Huvudsaken var att komma ifrån lite och kunna prata ostört om allt möjligt.

"Ska du fråga chans på Sara?" frågade Benke.

"Nää, jag tror inte det." svarade jag.

"Varför inte?"

"Jag vågar nog inte. Det är inte det där med att kanske få ett nej som skrämmer mig så mycket, utan..." Jag suckade och tänkte efter. "Så länge man drömmer om någon på avstånd så kan ju inte drömmarna krossas, eller hur?"

"Mmmm!" svarade Benke och kisade mot solen.

"Så det är nog mer spännande att spana på avstånd. Tycker inte du det?"

"Jo, men jag har ändå bestämt mig för att fråga chans på Malin."

Jag for upp i sittande ställning.

"Ska du?"

"Varför inte?"

"Men tänk om hon säger nej då!"

"Då får jag väl börja spana på någon annan!"

Så enkelt det lät.

"Men blir du inte ledsen om hon säger nej!"

Benke ryckte på axlarna.

"Jo, antagligen. men det är väl inte som om hela världen går under för det. Man måste chansa lite för att kunna vinna, det har alltid min pappa sagt!"

Det lät väl i och för sig förnuftigt, men ändå! Det skulle jag aldrig våga. Men det behöver jag inte i heller. Bara det att Benke ska fråga chans på Malin är spännande nog.

"När ska du göra det då?"

Benke ryckte på axlarna igen.

"Kanske idag!"

"IDAG?" Nu började jag bli uppspelt.

"Varför inte. Denna dagen är väl lika bra som någon annan?" sa han självsäkert.

Han driver med mig. Han skulle ändå inte våga. Det är lätt att ligga här vid ån och säga något sånt, men en helt annan sak att verkligen göra det.

"Då cyklar vi hem till dig och gör det med en gång! Här blir det ju ändå inte något napp." sa jag för att pressa honom lite, men till min förvåning sa han bara:

"Kan vi väl!"

Cykelresan gick fort in till staden igen, och tio minuter senare satt vi på Benkes rum.

"Gör du dig klar vid telefonen så länge, så ska jag slå upp numret!" sa jag upphetsat och började leta i telefonkatalogen.

"Det behövs inte!" sa Benke, lyfte luren, och slog numret utantill.

Nu tappade jag nästan hakan, men det var tur att det bara var nästan, för hitta den igen i all röran på Benkes rum skulle vara nästan omöjligt. Det blev helt tyst i rummet, och jag kunde svagt höra hur signalerna gick fram.

Plötsligt svarade

någon för Benke ryckte till. Detta var första tecknet på nervositet jag sett hos honom.

"Ja hej, detta är Benke. Jag undrar om Malin är hemma?"

Kort paus.

"Tack!"

"Vad sa de, vad sa de?" viskade jag ivrigt.

"Schhh!" sa Benke och viftade med handen.

Det blev tyst igen.

"Hej Malin, det är Benke. Har jag någon chans på dig?"

Jättekort paus.

"Okej! Hej då!"

Och så lade han på luren.

"VADDÅVADDÅVADDÅ!!!" skrek jag.

"Hon sa ja såklart!" sa Benke och såg mallig ut.

"Nähä!"

"Jepp!"

"Bara så där?"

"Bara så där!" svarade Benke och fortsatte:

"Men det var ju väntat. Vem kan motstå en sån snygging som jag?"

Så sprack han upp i ett busigt leende.

"Du visste, eller hur? Du visste hela tiden att hon skulle svara ja!"

"Kanske det!"

"Kanske det!" härmade jag. "Hur visste du det?"

"Du kommer ihåg att tjejerna hade pyjamasparty förra helgen?"

"Javisst! Vi frös ju häckarna av oss i Jennys rabatt när vi spanade."

"Då hade de lekt "Snurra flaskan" och den flaskan hamnade på var tvungen att berätta vem som hade chans på den."

"Och?"

"Och Malin svarade Benke förstås!"

"Men hur vet du det?"

"Jenny berättade det när jag vred om armen på henne på rasten igår."

"Men tänk om hon bara lurade dig då?"

"Jag har tänkt på det, och jag var faktiskt lite nervös i alla fall."

"Jag vet! Det syntes ju klart och tydligt!"

"Det gjorde det inte alls det!" sa Benke och kastade sig på mig. När jag hade brottat ner honom som vanligt, tog jag cykeln och cyklade hem. Jag hade en konstig känsla i kroppen, och kom fram till att det antagligen var avundsjuka. Nu hade Benke fått sin drömtjej, men Sara vet knappt att jag finns till. Och jag kan ju inte få reda på vem som har chans på henne, för hon var sjuk den veckan partyt var. Jag skulle aldrig våga ringa till henne och fråga chans. Aldrig! Tänk om hon sa nej.

Nästa gång det var Juniorer var vi i kyrkan hela tiden. Det börjar nämligen dra ihop sig för uppspelning av liknelsen om den förlorade sonen. Redan nu på söndag är det familjegudstjänst och då ska vi spela upp vårt storslagna drama som en del av predikan, och det bästa med det är att vi drar ner på Gunnels svammel. Benke spelar festprisse, och jag spelar pappan.

Pappan i berättelsen delar upp sitt arv, allt han äger, mellan sina båda söner. Den äldsta sonen stannar kvar på gården och arbetar, men den yngsta sonen är mer sugen på äventyr. Så han ger sig ut i världen och gör av med alla pappans pengar på ett liv i sus och dus, och det är där Benke kommer in. Hans roll är att tillsammans med några andra låtsa att de festar, dansar och har roligt, men som vanligt ska Benke överdriva allt. Själva festscenen tar kanske 10-15 sekunder men Benke raglade omkring i säkert en minut och spelade full, så alla fick stanna upp berättelsen för att vänta på att han skulle ragla färdigt.

"Bengt-Åke!, vad håller du på med?" frågade Micke.

Benke stannade upp, men vinglade fortfarande när han sa:

"Jag spelar en festprisse, såklart!"

"Jag trodde aldrig jag skulle behöva säga det här men...du tror inte du skulle kunna spela med lite mindre övertygelse?"

Benke ryckte på axlarna.

"Okej!"

"Bra! Då fortsätter vi där vi var!" sa Micke och gjorde tecken till Malin som läser berättelsen, och hon fortsatte läsa. Efter ett tag tar pengarna slut för sonen och det blir hungersnöd i landet. Han får jobb som svinvaktare, men får så ynkligt betalt att han inte ens har råd att äta. Då bestämmer han sig för

att åka hem till sin far för att be om förlåtelse, och fråga om han får jobba hos honom istället. Då får han ju i alla fall tillräckligt bra betalt för att kunna äta. Nu kommer det kritiska! Sonen spelas nämligen av Sara, och fadern spelas som sagt av mig. När sonen kommer hem blir fadern så glad att han KRAMAR sonen! Jag ska alltså KRAMA SARA! Som tur är visste jag inte detta innan, då hade jag väl haft sådan ångest att jag inte kunnat komma hit idag. Nä, jag fick reda på det för tio minuter sedan, men det räcker! Mina handflator är helt våta, och det känns som om hjärtat ska hoppa ur halsgropen och ut ur munnen. Det hade varit just snyggt det. När jag nu äntligen ska få krama Sara, så hoppar hjärtat ut och kladdar ner henne.

AAAH! Nu är det dags!

"...gav sig av hem till sin far. Redan på långt håll fick fadern syn på honom. Han fylldes av medlidande och sprang emot honom och omfamnade och kysste honom." läste Malin.

Jag vågar, jag vågar, jag vågar, tänkte jag och sprang fram till Sara och gav henne en kram. Okej, kram och kram, men jag rörde vid henne. Nästan.

"Nej men vad var det där?" utbrast Micke.

"Ja, var blev kyssen av?" skrek Benke. "Vi vill se kyssen! Vi vill se kyssen!" De andra skrattade.

Jag kände hur jag blev knallröd i ansiktet. Jag vågade inte titta på Sara, men jag kunde se ur ögonvrån att hon också var röd och tittade ner på sina skor.

Micke vände sig om och stirrade strängt på Benke som tystnade snabbt.

"Nej, bryr er inte om honom."

Han vände sig till oss igen.

"Vad jag menar är...tänk dig själv, Jesper, att du inte har sett din son på jättelänge. Du trodde till och med att han var död. Skulle du inte ge honom en

ordentlig kram då?"

"Jo, jag antar det." mumlade jag.

"Och Sara, om du kom hem och trodde att du aldrig skulle bli förlåten. Skulle du inte bli jätteglad och kramas tillbaka då?"

Sara ryckte på axlarna och såg tvivlande ut.

"Bra, då tar vi om det igen! Och kom ihåg att ni är skådespelare, ni kramas ju inte på riktigt!"

Det kändes minsann verkligt nog för mig. Jag gick tillbaka till min plats och ställde mig.

"Han fylldes av medlidande och sprang emot honom och omfamnade och kysste honom." läste Malin igen.

Nu eller aldrig, tänkte jag, och sprang fram och gav Sara en riktig, ordentlig och helhjärtad kram. Först var hon lite stel, men sedan kramade hon tillbaka. Det tog kanske tre sekunder, men det kändes som en evighet. När vi släppte varandra log hon mot mig och jag höll på att dö på stället. Jag log nog fånigt

tillbaka, men jag kunde inte hjälpa det. Äntligen hade jag fått krama Sara, i och för sig under tvång, men ändå.

Så spelade vi färdigt berättelsen. Fadern ställde till fest, och detta hörde sonens storebror som var ute på fälten. Då blev han avundsjuk och ville inte vara med. Han tyckte att det var orättvist att det blev fest när hans lillebror kom hem efter att ha gjort av med alla de där pengarna.

"Fadern sade till honom: 'Mitt barn, du är alltid hos mig, och allt mitt är ditt. Men nu måste vi hålla fest och vara glada, för din bror var död och lever igen, han var förlorad och är återfunnen.'" läste Malin och så var liknelsen slut.

"Bravo!" utbrast Micke och klappade händer. "Bravo!"

Jag tänkte på det mormor sa om hur Gud är. Han blir glad om vi kommer tillbaka, även om vi gjort dumma saker. Och då blir säkert de avundsjuka som skött sig och så, fast det är dumt. De borde vara lika glada som Gud istället. Hm, det är faktiskt en bra berättelse, men det bästa är att jag fick krama Sara. Tack för det Gud!

Resten av den veckan svävade jag som på moln. Jag har äntligen kramat Sara, och jag ska få göra det igen på Söndag. Fast då är där en massa folk som tittar på, så det kommer nog att bli lika nervöst den här gången. Jag pratade förresten med Sara i skolan idag. Benke ville prata med Malin, de är ju ihop nu, så Sara och jag stod där och pratade lite ansträngt med varandra. Benke och Malin höll på som vanligt, jagade och retade varandra, så jag förstår egentligen inte skillnaden mellan att vara ihop och att bara vara kompisar. Men jag kanske förstår den dagen jag blir ihop med Sara. Om den dagen nu kommer!

"Är du nervös för på söndag?" frågade jag.

"Sådär."

"Mmmm, det är faktiskt jag också."

"Du ska ju inte göra så mycket som jag. Din stora roll är ju i slutet när..."

Hon tystnade och blev generad. Jag med, så jag började vissla och tittade mig omkring. Så här kan vi ju inte stå, tänkte jag, så jag måste säga eller göra något moget och bra så att spänningen släpper.

"Du luktar fis!" sa jag och drog henne i håret.

Okej, det var kanske inte så moget och bra sagt, men det funkade.

Spänningen släppte och hon jagade mig bort till Benke och Malin.

Efter skolan hälsade jag på mormor som vanligt. Hon frågade hur det gick med liknelsen.

"Bra!" sa jag. "Vi ska spela upp den på söndag."

"Jag vet, jag pratade med din mamma i telefon. Vi bestämde att vi ska gå dit och se på dig allihopa!"

"VAD!"

"Ja, det blir väl trevligt. Det är ju inte varje dag man får se sitt barnbarn spela huvudrollen i en pjäs."

"Det är sant!" sa jag. "Och inte blir det på söndag i heller!"

"Var nu inte löjlig Jesper, klart vi kommer och stöttar dig på din stora dag."

"Men jag kommer ju att bli ännu mer nervös då!" sa jag förtvivlat.

"Trams!" sa mormor, som inte verkade höra vädjan i min röst.

Vad ska jag göra? Det är inte så mycket det att mormor ska komma som skrämmer mig, utan mamma, pappa och Emma! De vet ju om att jag är kär i Sara! Hur ska jag kunna krama Sara när de vet? Jag måste rädda mig ur det här!

"Vad jag menar, mormor, är att du kommer inte att se det nu på söndag utan nästa söndag. Det är uppskjutet en vecka!

Mormor tittade skeptiskt på mig.

"Det är sant!"

"Varför ska det skjutas upp då?"

"Öh..., Du vet..."

Jag tänkte så det knakade. Det gällde att komma på något snabbt.

"GUNNEL!"

"Skrik inte Jesper. Vad är det med Gunnel?"

"Öh... hon... hon hann inte bli färdig med sin predikan, så kyrkorådet beslöt att skjuta upp Gudstjänsten på obestämd tid!" sa jag och log mitt ärligaste leende.

Mormor satt tyst och bara tittade på mig. Så tittade hon upp i taket och sa: "En gång kände jag en man som hette Einar. Han bodde i granngården när jag var ung, och jag var väldigt förälskad i honom. Han var en stilig och väldigt snäll man, och han brukade berätta de mest fantastiska historier för alla. Mina föräldrar sa att jag inte skulle lyssna för mycket på vad han sa, men jag kunde sitta i timmar och se rakt in i hans vackra ögon, och suga i mig varenda ord i hans fantastiska berättelser.

"Vad berättade han om?" frågade jag intresserat.

"Allt möjligt som han varit med om, och det var inte lite. Han var några år äldre än mig så han flyttade till staden, men var gång han kom hem berättade han hur bra det gick för honom. Det lät så underbart, och i hemlighet drömde jag om att han skulle ta med mig till staden så jag kunde få byta ut mitt tråkiga lantliv mot lite äventyr."

"Gjorde han det?"

"Nej." sa mormor och lutade sig fram över bordet. "Så jag beslutade mig för att rymma hemifrån och söka upp honom. Så tokig kan man bli när man är förälskad!" Hon skrattade till och lutade sig tillbaks på stolen igen.

"Men när jag hittade honom bodde han i parken. Han hade precis blivit utslängd från det lilla rum han hyrde."

"Hade han bara hittat på alltihop?" frågade jag häpet.

"Det mesta ja, men inte allt. I början hade det faktiskt gått bra för honom, men när folk förstod att han ljög för det mesta vände de honom ryggen. Och det gjorde jag med. Han hade ju krossat mitt hjärta med alla sina lögner."

"Vad dumt av honom att göra på det sättet!"

"Mmm!" sa mormor och tittade mig strängt i ögonen.

"Vänta ett tag. Detta var en liknelse, eller hur?"

"Det kan man kanske säga, men alltihop var sant."

"Du berättade det här för att jag ljög nyss, va?"

Mormor nickade.

"Men det jag sa var ju bara en liten, liten oskyldig vit lögn!" försökte jag.

"Det kan hända. Men det var med oskyldiga små vita lögner som Einar hamnade i den här situationen. För att inte avslöja de där små lögnerna måste man hitta på större och större, och till slut håller det inte längre."

Jag nickade. Hon hade ju faktiskt rätt.

"Och detta visste Gud, därför gav han oss budet "Du ska inte bära falsk vittnesbörd emot din nästa." Och det betyder att man alltid ska tala sanning. Det kanske verkar enklast ibland att dra till med en liten lögn, men det håller aldrig i längden. Men det gör alltid sanningen. Så säg nu ärligt varför du inte vill att vi ska komma!"

"Det vill jag egentligen, men det känns lite pinsamt. Tänk om jag gör bort mig?"

"Det kvittar hur det går på söndag, vi kommer ändå att vara stolta över dig!"

Så log hon mot mig, drog handen genom mitt hår, och sa:

"Och se där, det var väl inte så farligt att säga sanningen?"

Nej, det var det inte, för jag sa inte hela sanningen. Men jag ljög inte i alla fall.

Så kom Söndagen med stort S. Hemma hos familjen Dahlqvist var det fullständigt kaos.

"Var är min slips?" skrek pappa inifrån sovrummet.

"Där den alltid brukar hänga! skrek mamma tillbaka medan hon gick från köket, genom hallen, och fram till badrummet.

"Är du inte färdig snart Jesper, jag måste faktiskt in?"

"Snart!" svarade jag.

"Jag har kanske blivit blind, men den finns inte här!" skrek pappa.

Jag stod framför spegeln och vattenkammade mitt hår för....antagligen sjuttonde gången när jag hörde hur mamma gick tillbaka genom hallen och in i sovrummet.

"Här!" sa hon och gick tillbaka till badrumsdörren och bankade.

"Vi hinner inte om du inte skyndar dig!"

"Ja, ja!" svarade jag och bet mig i läppen av koncentration medan jag kämpade med en lock som lade sig precis tvärtom hela tiden. Jag måste ju vara snygg i håret för Saras skull.

"Okej, jag är väl blind då för den hängde inte där nyss." muttrade pappa medan han gick ut till hallspeglarna för att få knuten rätt.

Jag lade ner kammen på handfatet och tog ett steg bakåt för att begrunda mitt verk. Det var inte perfekt, men det får väl duga, annars får väl mamma spel.

"JEEESPER!!!!" skrek mamma som precis fått spel.

"Kommer!" sa jag och låste upp dörren.

"Vi hinner aldrig. Vi måste hämta mormor också!" pep hon och trängde sig förbi mig och in på toaletten. Precis när låset slog om till rött kom Emma runt hörnet och skrek:

"Mamma öppna, jag måste kissa!"

Det var dags att dra sig undan.

"Pappa, ge mig bilnycklarna så kör jag fram bilen så länge!"

Först stoppade han handen i byxfickan, men hejdade sig sedan och gav mig en mörk blick.

"Jag går ner så länge!" sa jag och gick ut i trappan.

Där var så tyst och skönt. Jag satte mig på nedersta trappsteget och blundade. Det gäller att samla alla nerver jag har kvar i kroppen för att inte göra bort mig totalt. Jag fick ett plötsligt infall och började be.

"Käre Gud! I dag är den stora dagen. Ge mig mod att göra det som måste göras utan att kissa på mig. Oj, förlåt Gud, så får jag kanske inte säga. Men i alla fall, du förstår vad jag menar. Det är ju din gudstjänst och din pjäs så jag antar att du vill att det ska gå bra. Så Gode Gud, låt allting gå bra och var med mig hela tiden. Amen!"

Det där sista var kanske onödigt sagt. Gud är ju alltid med mig, det har mormor sagt. Nåväl, det skadar väl inte att påminna Honom, med tanke på hur gammal han är vid det här laget. Jag öppnade ögonen igen och det fungerade faktiskt. Jag kände mig faktiskt lugnare.

Då hörde jag hur dörren öppnades två trappor upp och familjens röster ekade i trappan. När de gick förbi mig sa mamma:

"Sitt nu inte här och dröm, vi är jättesena!"

"Var är slipsen pappa?" frågade jag.

"Fråga inte!" muttrade pappa och slängde upp porten. Som ett lemmeltåg traskade hela familjen efter varandra mot bilen.

När vi några minuter senare med tjutande däck stannade framför mormors hus stod hon där och väntade.

"Du behöver inte köra så fort!" sa mamma.

"Vill du öppna och släppa in din mor?" väste pappa mellan sammanbitna tänder. Mamma tog av sig säkerhetsbältet, öppnade dörren och gick ut.

Pappa slog stressat med fingrarna mot ratten och muttrade för sig själv: "Skynda dig, vi kommer försent. Kör inte så fort. Mormor står faktiskt och väntar och nu börjar det regna. Sakta ner. Akta refugen."

"Hej allihopa!" sa mormor glatt medan hon trängde sig in i baksätet.

"Hur är det med skådespelaren idag?"

"Okej!" svarade jag.

"Och Emma då?"

"Bra. Det ska bli kul att se Jesper göra bort sig!"

"Det ska jag inte alls!" snäste jag.

"Klart du inte ska!" sa mormor lugnande.

Så for vi iväg igen.

"Har du väntat länge?" frågade mamma.

"Tio minuter sådär!" svarade mormor.

Det blev tyst.

"Typiskt, nu börjar det regna rejält också!" sa pappa till ingen särskild.

Frisyren! Tänk om den blir förstörd. Jag lutade mig snett framåt för att försöka se i backspegeln, men det var svårt eftersom bilen hoppade så mycket. När jag äntligen kunde se började jag nästan lipa. Locken stod precis tvärtom igen och jag såg ut som en sämre TV-antenn.

"Sätt dig ner Jesper, jag ser ju inte bakåt!" skrek pappa.

Jag satte mig ner med en suck. Nu kan det regna hur mycket det vill, jag kommer ändå att se störtlöjlig ut. Det är nästan så att jag hoppas vi inte hinner.

Två minuter i elva körde vi in på parkeringen, och när vi sedan sprang genom regnet uppför kyrkbacken började klockorna ringa. Väl inne i kyrkan mötte Gunnel oss.

"Där är ni ju. Jag började tvivla på att ni skulle komma." viskade hon.

"Vi är hemskt ledsna!" viskade pappa tillbaka.

"Det gör inget. Sätt ni er så länge, så måste jag och Jesper ställa upp i processionen."

Jag gled in bredvid Benke i tåget, och Gunnel gick och ställde sig sist.

"Jag började tro att du inte vågade komma idag!" viskade Benke.

"Man är väl ingen fegis heller!" viskade jag tillbaka.

"Men du, får du in radion med den där?" fnittrade han och pekade på min lock.

När klockorna ringt färdigt blev det tyst några sekunder, men sen brakade det loss. Orgeln ovanför oss dundrade igång, och alla i kyrkan reste sig upp samtidigt så det lät som om en flock bufflar sprang genom kyrkan. Så började vi gå. Vi har fått order på att gå sakta, så vi gick nästan som ett sämre Luciatåg. När vi gick gången fram kändes det ganska högtidligt på något sätt. Alla stod där i sina bänkar och tittade på oss när vi gick förbi, så jag sträckte lite på mig och gick stolt framåt. Så hände det som bara inte får hända. Du vet när man plötsligt börjar tänka på en så enkel sak som att gå, och plötsligt kan man inte gå längre. Okej, visst går man, men inte naturligt liksom. Det kändes som om jag fick spasmer i hela kroppen, vickade på häcken, och satte ner fötterna helt oregelbundet. Precis då gick jag förbi bänken där mamma, pappa, Emma och mormor stod. Mamma, pappa och mormor såg stolta ut medan Emma räckte ut tungan och viftade med händerna i öronen tills mamma fick syn på henne och knuffade henne i sidan. Nu är jag snart framme, nu är jag snart framme, tänkte jag medan jag stapplade, helt okontrollerat kändes det som, fram mot koret. Det är den där högre platsen där altaret står, och där stod även våra stolar som vi ska sitta på under gudstjänsten. Väl framme delade tåget upp sig så att vi snyggt, och inövat, hamnade framför stolarna på varsin sida av koret. Så tog psalmen slut, Gunnel gick innanför altarringen, och vi fick sätta oss ner.

Först då fick jag syn på Sara. Hon satt snett emot mig, och hon var det vackraste jag sett! I håret, som var uppsatt, hade hon blommor, och på sig hade hon en jättefin vit klänning. Så möttes våra ögon, och jag slog förtvivlat på min lock medan jag hoppades att hon skulle tycka att jag också var fin.

"Varför sitter han och slår sig själv i pannan med handflatan!" viskade mamma samtidigt till pappa.

"Inte vet jag, och ärligt talat förvånar han mig inte längre. Låt oss bara hoppas att detta snart är över utan några större sensationer!"

"Var nu inte löjlig. Det går säkert bra!" svarade mamma men såg tvivlande ut.

"Han kanske försöker väcka sin hjärncell!" föreslog Emma, men möttes bara av ett "Schhhhhh!" från mamma och pappa.

"Hjärtligt välkomna ska ni vara till Familjegudstjänst här i S:ta Sofia kyrka." sa Gunnel. "Dagens tema är "Förlåtelse" och som en del av predikan ska Juniorgruppen spela upp den liknelse som kanske bäst förklarar Guds stora nåd, liknelsen om den förlorade sonen. Men först ska vi sjunga "Måne och sol.""

Under hela sången var jag så nervös att jag trodde jag skulle svimma, men när det väl blev dags gick allting jättebra. Benke spelade i alla fall inte över, mer än lite, och kramen satt där den skulle. Den var inte lika hjärtlig som på övningen, utan lite stelare sådär, men det var kanske inte så konstigt med tanke på hur nervösa vi var. Resten av gudstjänsten svävade jag som på moln. Dels var jag ju givetvis stolt över våra skådespelarprestationer, men mest var det ändå kramen som fortfarande värmde min kropp. Jag håller nog på att bli beroende av Saras kramar. Hoppas det inte blir så allvarligt att jag måste ha en varje sekund eller så. Som en kedjerökare. Kan man bli kedjekramare? Hoppas inte det.

Nåväl, allting gick som sagt bra. Jag lyssnade till och med på Gunnels predikan

och tyckte den var bra, och detta sa jag faktiskt till henne efteråt då hon stod och pratade med mormor, mamma och pappa.

"Ditt svammel var faktiskt riktigt bra idag!" sa jag glatt.

Det blev helt tyst.

"Ööh, predikan menar jag förstås!"

"Jag antar att det är en komplimang så jag tackar." svarade Gunnel.

"Han tycker att präster som predikar svamlar mest." förklarade mormor lite generat.

"Just det!" sa jag. "Men idag var det riktigt vettigt!"

"Det kanske beror på att du lyssnade ordentligt idag." föreslog Gunnel. "För det är ju svåra saker som vi pratar om, och då måste man kanske koncentrera sig lite för att hänga med."

Så kunde det ju förstås vara.

"Men då gör jag så att jag koncentrerar mig nästa gång också så får vi se om det är du som svamlar eller jag som inte lyssnar så noga."

"Okej!" skrattade Gunnel. "Det säger vi!"

Nu skrattade även de andra, och så skakade vi hand med Gunnel och tackade och sa hej. Först i bilen på väg hem slog det mig, att nu var ju allt

över. Nu skulle vi ju inte öva mer på pjäsen, så nu är det även slut på kramarna. Jag är ju i och för sig ingen kedjekramare än, men nu kan det ju dröja månader, kanske år, innan jag får tillfälle att krama Sara igen. Och det skulle jag aldrig överleva.

Vänta, det måste ju finnas fler liknelser i bibeln. Kan jag bara hitta en till där de kramas så kan jag ju föreslå att vi övar in den till nästa familjegudstjänst.

Vilken toppen idé!

"Pappa, kan du inte köra lite fortare?"

"Varför har du så bråttom?"

"Jag måste hem och läsa bibeln!"

Det blev konstigt tyst, och jag såg att mamma tittade oroligt på pappa.

Väl hemma stängde jag in mig på mitt rum. Jag lade mig på sängen och öppnade bibeln som jag snott i bokhyllan i vardagsrummet. Pärmen öppnade sig trögt och motvilligt, och det kändes att den inte var mycket läst.

"Till Maria som minne från konfirmationen. Mor." stod där på första sidan. Mormor hade alltså gett mamma den här när mamma bara var något år äldre än vad jag är nu. Det var en massa år sedan, och ändå är den knappt öppnad. Jag vände försiktigt några sidor till och kom fram till första sidan med text på.

"Genesis" stod där överst. Men det är ju en popgrupp! Jag ryckte på axlarna och läste vidare.

"Första Mosebok." stod där, och honom kände jag ju till. Det var ju han i vassen. Men till min förvåning handlade det inte alls om honom.

Det handlade om en massa mörker och djup, fiskar och berg, och om Gud som såg att allting var gott. Jag fattade ingenting, så jag bläddrade vidare men hittade bara en massa babbel om vem som var son till vem. Var det ingen som fick några döttrar? Och var fanns Jesus. Då slog det mig. Jesus är ju inte med förrän i andra delen, så jag bläddrade allt vad jag kunde fram till sidan som det stod "Nya Testamentet" på. Här måste det vara. Och mycket riktigt, "Jesu släkttavla." stod det. Jag skulle precis börja läsa om Jesus släktingar när mormor knackade på dörren.

"Kom in!"

"Fikat är färdigt nu!" sa mormor när hon stack in huvudet i dörröppningen.

"Nej, men läser du bibeln?!"

"Läser gör jag kanske, men jag fattar ingenting."

Mormor gick fram och satte sig på sängen.

"Vad är det du inte förstår?"

"Just nu läser jag om Jesus släktingar, men innan försökte jag börja från början, i Moses bok. Men den handlade bara om en massa mörker över djupen."

"Du menar skapelseberättelsen. Men den är ju fin."

"Fin?"

"Javisst, ge mig bibeln."

Hon tog emot den och slog upp de första sidorna igen, och började läsa:

"I begynnelsen skapade Gud himmel och jord. Och jorden var öde och tom, och mörker var över djupet, och Guds Ande svävade över vattnet. och Gud sade: "Varde ljus"; och det blev ljus. Och Gud såg att ljuset var gott. Och Gud skilde ljuset från mörkret. Och Gud kallade ljuset dag, och mörkret kallade han natt. Och det blev afton, och det blev morgon, den första dagen."

"Är det inte vackert skrivet?" frågade mormor.

"Jo, som en dikt liksom."

Mormor nickade och sa sedan:

"Blunda nu och lyssna noga!"

Jag stängde mina ögon.

"Och Gud sade:"Må det vatten som är under himmelen samla sig till en särskild plats, så att det torra blir synligt." Och det skedde så. Och Gud kallade det torra jord, och vattensamlingen kallade han hav. Och Gud såg att det var gott. Och Gud sade:"Må jorden frambringa grönska, fröbärande örter och fruktträd, som efter sina arter bär frukt, vari de har sitt frö, på jorden."

"Kan du inte riktigt höra hur det växer och knakar?"

"Mmmm!" svarade jag, fortfarande med stängda ögon.

"Men när skapades vi?"

"Vi människor skapades sist av allt. Hör här!"

"Och Gud sade:"Låt oss göra människor till vår avbild, till att vara oss lika.

Och må de råda över fiskarna i havet och över fåglarna under himmelen och över boskapsdjuren och över hela jorden och över alla kräldjur som rör sig på jorden." Och Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem."

Jag slog upp ögonen.

"Så vi har fått hela jorden med alla djur och växter och allt av Gud?"

Mormor nickade.

"Att göra vad vi vill med?"

"Mmmm. Och det gör vi. Ibland glömmer vi att det innebär ett ansvar också!"

"Vad menar du?"

"Jo, om jag ger dig pengar och ber dig ta med Emma ut på stan och äta glass, då räknar jag med att du tar hand om Emma, och inte lämnar henne någonstans och äter all glassen själv, eller hur?"

"Självklart!"

"Gud har skapat denna fantastiska värld, och gett den åt oss för att sköta om den. Då kan vi ju inte strunta i allt och göra som vi vill, utan då måste vi ju även ta hand om den och sköta om den."

"Men.. det gör vi ju inte. Jag menar utsläpp och ozonlagret och sådant."

"Nej, vi tänker bara på oss själva och på att vi ska ha det så bra som möjligt."

"Men blir inte Gud arg då?"

Mormor ryckte på axlarna.

"Snarare ledsen, skulle jag tro. Han litade nog på oss."

Det blev tyst.

"Men vi kanske fortfarande hinner ställa allt tillrätta, så Gud kan bli stolt över oss igen." föreslog jag.

"Det tror jag, men då får vi sätta lite fart och bruka allvar istället för att prata en massa. Men först tycker jag att vi fikar!"

Där har hon rätt igen, som vanligt. Man bör nog inte försöka förändra världen på fastande mage.

Nästa dag efter skolan cyklade jag som vanligt vägen om mormor, men till min förvåning var hon inte hemma. Hon är ju alltid hemma. Okej, kanske inte alltid, men hon brukar vara hemma när jag slutar skolan. Jag ryckte på axlarna och cyklade vidare hemåt. När jag kom hem, och innanför dörren, kände jag med en gång att något var fel. Fråga mig inte varför, men det kändes liksom konstigt i luften. Och det var så tyst. Inget stök i köket, ingen skrikande lillasyster, ingenting.

"Hallå!" ropade jag. Inget svar.

"Är det någon hemma?"

Då rycktes dörren upp bakom mig, och jag hoppade säkert en meter rakt upp i luften. Jag vände mig om med hjärtat i halsgropen, och stod öga mot öga med pappas slips.

"SKRÄMS INTE SÅDÄR!!" skrek jag, lättad över att det var pappa.

"Förlåt, men nu måste vi skynda oss." sa pappa och trängde sig förbi mig och vidare in i hallen.

"Varför det? Och var är de andra?"

Nu kändes det sådär konstigt i luften igen. Pappa kom ut ur sovrummet, stannade i hallen, och tittade sorgset på mig.

"Förlåt, det var dumt av mig. Du vet ju inte. Vi måste till sjukhuset, det är där de andra är. Mormor är mycket sjuk."

"Mormor?" frågade jag tvivlande.

"Ja, jag kommer precis därifrån. Jag skulle bara hämta dig och några av mammans grejor." sa pappa som börjat springa omkring planlöst igen.

"Men... Men mormor mådde ju jättebra igår!"

Nu kom pappa fram och satte sig på huk framför mig.

"Du vet att mormor har ett dåligt hjärta. Och idag orkade det helt enkelt inte längre, så det stannade. Men de fick igång det igen på sjukhuset."

"Kommer hon att dö?" viskade jag ynkligt.

"Det gör vi alla förr eller senare. Det kan hända att hon aldrig vaknar igen, men det kan hända hon vaknar och lever tio år till, det vet vi inte än. Det enda vi kan göra är att hoppas."

"Och be." sa jag.

"Och be." sa pappa och nickade.

"Men nu måste vi till sjukhuset!"

Vi pratade knappt på hela vägen dit. Jag tänkte en massa, och jag antar att pappa hunnit tänka en hel del vid det här laget. Jag försökte tänka tanken att jag aldrig skulle få träffa mormor igen, men det gick inget vidare. Det kan bara inte vara så grymt att igår var sista gången jag kramade, pratade och skrattade med mormor, och så visste jag inte om det. Hade jag vetat detta skulle jag tagit vara på tiden på ett annat sätt. Fråga mig inte hur, men jag skulle i alla fall gett henne en present och sagt hej då! Och berättat för henne hur mycket jag tycker om henne, och hur mycket jag tycker om att hälsa på och prata om Gud och allt möjligt. Och hur mycket jag tycker om hennes bullar och....

Jag antar att jag borde sagt allt det här för länge sedan, man vet ju inte om man får chansen sen. Så fort mormor vaknar ska jag säga allt det här till henne. Det lovar jag, så fort hon vaknar. Och om... om hon inte vaknar igen så tror jag faktiskt hon vet allt detta i alla fall. Så klok som mormor är så har hon säkert

räknat ut det för länge sedan. Men det hade ju varit skönare att veta säkert.

Och jag undrar vad mormor skulle sagt om Gud nu. Hur kan han vara så taskig så han skapar mormor med ett så dåligt hjärta? Och varför ska mormor dö som aldrig gjort en fluga förnär, när det finns mördare som blir över hundra år?

Men känner jag mormor rätt så har hon ett bra svar på det också. Jag hoppas bara jag får chansen att höra det.

"Jesper!"

Jag ryckte till.

"Vi är framme nu!" sa pappa medan han drog till handbromsen med ena handen och öppnade bildörren med den andra. Vi gick ut ur bilen, och började gå mot ingången. Sjukhuset såg stort och vitt ut, och det var fönster överallt. Bakom varje sådant fönster ligger det någon och mår dåligt just nu, tänkte jag, men ändrade mig snabbt. Bakom några fönster är det säkert fikarum och kontor och sådant. Men ändå, det verkar hemskt att sjukhuset ska behöva vara så stort. Fast nu får ju alla klart plats, så det är kanske tur det.

Vi gick in i tamburen och jag kunde inte låta bli att med en rysning undra hur många som kommit in här men som aldrig kommit ut igen. Just då kom det en kille i min ålder, kanske lite äldre, och gick förbi med ett stort leende på läpparna. Nåja, gick och gick, han hoppade fram på kryckor för hela hans högerben var ett stort gipspaket. Jag vände mig om och såg honom hoppa ut på trottoaren, stödd på sin far medan hans mor bar en väska. Jag kunde inte låta bli att le jag också. Vilken tur att det finns sjukhus i alla fall, och att vi kan fixa till det som blir fel.

"Kom nu Jesper!" sa far lite irriterat. Jag vände mig om igen och såg oron i hans ansikte.

Hoppas de kan fixa mormor också, tänkte jag och följde efter pappa in i hissen.

Först tycktes det som om rummet bara var fyllt av slangar och blinkande apparater. Men sen kunde jag se mormor ligga där bland alltihopa. Hon såg så liten och sårbar ut, och det gjorde mamma också som satt på en stol bredvid sängen och höll hennes hand. Jag gick sakta fram till sänggaveln och mamma, som först nu verkade märka att jag och pappa kommit, vände sitt ansikte mot mig och log tappert.

"Hon kommer att klara sig." sa jag tyst till mamma, för jag visste inte riktigt vad jag skulle säga.

Mamma nickade med sammanpressade läppar, men ryckningarna i hakan skvallrade om att hon snart skulle börja gråta igen. Jag flyttade blicken till mormors ansikte. Hon såg så fridfull ut där hon sov.

"Eller hur, mormor?"

Och då, i mindre än en tiondels sekund, såg det ut som det gick ett leende över mormors läppar. Det var kanske bara önsketänkande, för ingen av de andra verkade ha sett något, men det gav mig hopp.

Jag log tillbaka.

Dagen efter i skolan gick jag mest för mig själv. Det är svårt att vara sig själv när man hela tiden är orolig för någon. Benke tyckte att jag skulle muntra upp mig lite och hänga med ut på rasten och spela fotboll, för mormor skulle ju inte bli friskare av att jag satt och deppade. Men jag vill inte. Jag kan inte vara mig själv, för oron finns där i huvudet hela tiden. Och förresten är jag ju mig själv. Jag är ju ledsen och orolig just nu, så det måste ju vara jag just nu, eller hur?

Jag satte mig med en suck i en fönsterkarm och tittade ut på gården där Benke och de andra spelade fotboll. Mina tankar började precis glida iväg när jag hörde en röst bredvid mig:

"Får jag slå mig ner?"

Det var Sara.

"Det är inte min fönsterkarm, så jag kan inte hindra dig!" sa jag lite tuffare än jag hade tänkt. Jag tittade oroligt upp på henne, rädd att hon skulle gå därifrån, men hon bara log och satte sig mitt emot mig. Fönsterkarmen var inte så stor, så våra ben snirklade in sig lite i varandra. Det kändes mysigt.

"Du ser så ledsen ut så jag tänkte att du kanske ville prata lite." sa hon försiktigt.

"Jag vet att jag inte är mig själv!" sade jag och ryckte ursäktande på axlarna.

"Det är väl självklart, med tanke på din mormor menar jag!"

"Jo, det är klart."

"Jag kommer ihåg när min farmor var sjuk. Det var som en stor klump av oro som satt i bröstet." sa Sara och lade en hand över hjärtat.

Jag nickade igenkännande.

"Hur får man bort den då?"

"Det går nog inte. Inte bara för att man vill det i alla fall."

"Jag önskar att jag kunde gråta!" sa jag, och blev förvånad över vad jag sade. Men det kändes bra att prata med Sara, och det syntes i hennes ansikte att hon inte skulle reta mig för att jag avslöjade sådana hemligheter.

"Varför det?"

"Jag vet inte. Så att klumpen försvinner. Man kanske kan gråta ut den?"

"Jag grät en hel massa, men den försvann inte för det."

"Försvann den inte förrän hon blev bra igen?"

Sara skakade på huvudet.

"Hon blev aldrig bra igen. Hon dog."

"Oj!" sa jag, för jag visste inte vad jag skulle säga.

Det blev tyst ett tag. Inte så där pinsamt tyst, utan det kändes helt okej. Efter en stund sa jag:

"Blev du aldrig av med klumpen då?"

"Jo, men det tog sin tid. Först trodde jag att den aldrig skulle försvinna. Den fanns ju där för att jag var ledsen för att farmor blev sjuk och dog, och hon skulle ju aldrig komma tillbaka. Men den försvann med tiden. Inte bara så där över en natt, utan den tynade liksom bort. I början kändes den jättestor och mörk, men efter ett tag kändes den bara. Och efter ännu ett tag kändes den bara när jag kände efter."

"Och nu då?"

Sara tittade ut genom fönstret.

"Nu blir jag fortfarande sorgsen ibland, men inte sådär "klumpigt". Dessutom finns det ju en massa skojiga minnen att tänka på när jag tänker på farmor, nu när inte någon klump döljer de längre."

"Vad bra!"

"Mmm!"

Det blev tyst igen.

"Men din klump försvinner kanske fortare än du tror!" sa Sara och spände blicken i mig igen.

"Hurså?"

"Ja, de sa väl att hon kanske ska klara sig."

"Klart att hon klarar sig. Min mormor klarar sig alltid. Och om hon så skulle dö så klarar hon det också!" sa jag stolt.

"Då så!" sa Sara, lutade sig fram mot mig, och lade sina händer på mina knä.

"Då ska du se att dina "klumpproblem" snart är över. Vem har chans på dig?"

"VA!"

"Vem har chans på dig?" upprepade hon tålmodigt som om hon pratade med en tvååring,

"Inte vet jag!" lyckades jag viska fram genom en hopsnörd strupe.

"Tänk på det då!" sa hon, hoppade ner från fönsterkarmen, och började gå nerför trappan. Några minuter senare kunde jag fortfarande känna hennes

händer på mina knän. Hade jag dragit upp byxbenen hade jag inte blivit förvånad om där var handavtryck på huden. Varför undrade hon vem som har chans på mig?

"Varför, varför, varför?" mumlade jag för mig själv när Benke kom tillbaks.

"Därför, därför, därför att det är dags att sluta drömma. Det ringer in!"

På kvällen kändes allting mycket bättre, för klumpen var nästan helt borta. Mormor hade nämligen vaknat, och doktorn sa att hon skulle klara sig. Efter skolan i morgon ska jag cykla direkt till sjukhuset och krama om henne. När jag lagt mig knäppte jag mina händer under täcket och bad:

"Tack Gud för att jag får behålla mormor ett tag till. Hon och jag har nämligen inte pratat färdigt om dig ännu, och du vill väl inte att jag ska vara okunnig om dig?"

Tänkte väl det. Och tack Gud för alla andra som jag tycker om, inklusive Sara, men det vet du väl redan. Säg godnatt till mormor för mig, och godnatt själv. Amen!"

Vi ska ha klassfest! Fröken berättade det idag, och klassen surrar som en bikupa. Alla tycker att det ska bli jättespännande, utom möjligtvis fröken.

"Kan ni ta och vara lite tysta nu så ska vi disku.....BENGT-ÅKE!!! DET GÄLLER DIG MED SÅ VAR NU TYSTA MED ER OCH LYYYYSNA!"

Det blev alldeles tyst. Fröken torkade svetten ur pannan och suckade ljudligt.

"Jag vet inte vad det är med er idag?"

Jag vet vad det är med mig i alla fall. Jag är lycklig. Efter skolan ska jag till sjukhuset och träffa mormor, och efter Saras och mitt samtal igår är jag kärare än vanligt, och det är en hel del. Dessutom säger nu fröken att vi ska ha klassfest. Kanon! Klassfester är som gjorda för att bli tillsammans på, och kan jag bara bli ihop med Sara så är mitt liv perfekt.

"Visst är hon söt, fröken, när hon blir så där röd i huvudet?" viskade Benke.

"Du är ju pervers. Hon är ju minst 50 år!" viskade jag upprört tillbaka.

"Hon är 27 för att vara exakt."

"Det var ju det jag sa. Hon är ju lastgammal. Dessutom, är inte du ihop med Malin?"

"Joo, men ibland känner jag att jag är i behov av en mogen kvinna istället för småflickor." sa Benke och försökte se myndig ut.

Jag lade upp ett gapskratt, men tystnade snabbt när jag mötte frökens iskalla blick.

"Om nu till och med Jesper kunde skärpa sig ett litet tag så skulle jag vilja berätta hur det är tänkt. Ni ska få dela upp er i grupper, t.ex popcorn & saftgrupp, musikgrupp, lekgrupp, dekorationsgrupp och så vidare. Men det vi måste göra nu är att komma överens om ett tema. Jag tänkte nämligen att vi skulle ha en Temafest!"

Fröken möttes av trettio par skeptiska ögon.

"Det blir jättekul. Jag kan ge er ett exempel. En Romarfest! Då får alla komma utklädda till romare, i lakan och lagerkransar, och så dekorerar vi salen med låtsaspelare och massa kuddar på golvet!"

"Var ska vi då dansa?" frågade Benke skeptiskt.

"Det var bara ett förslag!" suckade fröken. "Sätt nu igång och diskutera fram ett bra tema!"

Jag vände mig till Benke.

"Helmesigt förslag, tycker jag!"

"Njae, vi kan ju ha Hawaiiifest. Då får vi se alla tjejerna i bikini!"

"Du är ju hopplös. Dessutom trodde jag att du föredrog mogna kvinnor nuförtiden?"

"Ja, fröken har väl också bikini!"

Jag himlade med ögonen och tittade mot Saras plats som var tom.

Vi kunde ju ha en stödfest för Kedjekramare, och så kunde jag demonstrera på Sara hur det yttrar sig. Och så kunde vi ha en insamling som gick till en rehabiliteringsresa för mig. Och Sara förstås. Och sen....."

"Vad tycker du?"

"Vaddå?"

"Vad tycker du att vi ska ha för tema på klassfesten?" frågade Sara som om hon pratade till en tvååring igen.

"Smyg inte på mig sådär!"

"Du sitter ju och stirrar ut i tomma intet!"

"Jag tycker vi ska ha en Hawaiiifest!" sa Benke igen.

"Det är ju ett mesigt förslag." suckade jag.

"Hawaiiifest låter ju toppen!" utbrast Sara.

"Vid närmare eftertanke låter det inte så dumt!" sa jag.

"Fröken, vi har kommit på ett bra förslag. En Hawaiiifest!" sa Sara över surret i klassrummet. Klassen verkade nappa på idén med en gång, så fröken vände sig till Sara och mig och sa:

"Bra, då kan ju du och Jesper som kom på det vara festvärdar!"

"Men, det var ju jag som....!" försökte Benke, men stoppades av min armbåge mellan revbenen.

"Okej fröken, men vad innebär det?" frågade jag så neutralt jag kunde, medan jag höll tummarna under bänken.

"Det innebär till att börja med att ni får träffas på rasterna idag, och om det behövs även efter skolan, för att arbeta ut ett färdigare förslag att ge klassen i morgon."

JIPIIII!

"Jag antar att det går bra för mig!" sa jag och försökte se ut som om jag funderade.

"Det går bra för mig med!" sa Sara och log mot mig.

"Bra, då säger vi så!" sa fröken.

"Men....!" försökte Benke igen, men fick sig ännu en armbåge mellan revbenen.

"Väntar du på mig efter skolan då?" frågade Sara.

"Visst! Men vänta!! Jag måste ju till sjukhuset efter skolan!" utbrast jag förtvivlat.

"Kan inte jag följa med dig dit då, så åker vi till mig sen?"

"Okej!" sa jag.

"Men.....Upfffh!" sa Benke och tog sig för revbenen.

"Hej, mormor." viskade jag försiktigt när jag stack in huvudet i salen som mormor låg i. Mormor slog upp ögonen och vände huvudet mot mig.

"Jesper!" utbrast hon glatt och sträckte ut armarna mot mig. Först tvekade jag, Sara var ju trots allt med, men sedan sprang jag fram till sängen och gav henne en riktig bamsekram. Det hade jag ju lovat mig själv att jag skulle ge henne, och det kändes jätteskönt. Innerst inne hade jag nog tvivlat på att jag skulle få chansen.

"Du lever." viskade jag med gråten i halsen när vi släppte varandra igen.

"Klart jag gör!" svarade mormor. "Jag är inte beredd att ge upp än."

"Det där kan inte du bestämma"

"Nej, men jag kan bestämma om jag vill kämpa eller ge upp. Jag kämpade allt vad jag kunde, och den här gången klarade jag det."

Jag nickade.

"Det här är Sara förresten" sa jag sen och vände mig mot dörröppningen där Sara stod kvar. "Kom in, mormor är inte farlig. Bara ibland när hon bits!"

"Grrrrr!" sa mormor. Jag knep henne i armen och himlade med ögonen.

"Förlåt! Jaha, så det är du som är Sara. Dig har man ju hört talas om."

"Jasså?" sa Sara och gick mot sängen.

Jag knep henne i armen igen.

"Ööh, jag menar, du är ju kändis nu sedan du spelade en av huvudrollerna i

"Den förlorade sonen." Sätt er ner!" sa mormor och pekade mot den tomma sängen bredvid hennes. Jag försökte, genom att möta mormors blick, bönfälla henne att inte göra bort mig mer. Men jag behövde inte vara orolig, för Sara och mormor verkade hitta varandra med en gång, och den där spänningen i luften försvann.

"När får du komma hem?" frågade jag senare.

"Jag vet inte riktigt. Snart, hoppas jag."

"Var du inte rädd, när du blev så sjuk menar jag?" frågade Sara.

"Njaä, lite orolig blev jag nog. Men mest för att jag inte visste riktigt vad som hände med mig. Men jag är inte rädd för att dö, om det är det du menar."

"Det är jag." sa Sara. "Döden verkar så tom, mörk och kall!"

"Det tror inte jag att den är." svarade mormor. "Jag tror inte man behöver vara rädd för döden. Man kan vara rädd för att inte få leva längre, och givetvis är det alltid lite obehagligt med okända saker, men Gud har lovat att döden inte är slutet utan tvärtom början på ett nytt liv med Honom."

"Hur tror du det känns att dö?" frågade jag nyfiket. Det kändes bra att prata om döden, fast det är en sån allvarlig och hemsk sak. Mormor tänkte efter ett tag, som om hon sökte orden, sen sa hon:

"Tänk er att ni har gått vilse i skogen. Det är kallt och det ösregnar, du är blöt ända in på kroppen och du fryser så du skakar. Mörkret faller och du börjar tro att du aldrig ska hitta hem igen. Plötsligt kommer du ut ur skogen och ser på håll hur det lyser varmt i fönstret på ditt hus. Du skyndar dit med bultande hjärta, och möts av kramar, torra kläder och varm choklad av människor som älskar dig och som har varit oroliga. Kan ni tänka er det?"

Både Sara och jag nickade till svar.

"Så tror jag att det känns att dö. Som att komma hem."

"Vad fint!" utbrast Sara, tänkte efter lite, och sa sedan: "Men jag vill ändå inte dö."

"Klart du inte vill" svarade mormor. "Det är inte förrän man varit ute ett tag som

man börjar få hemlängtan. Men ju äldre du blir, ju skönare kan tanken på att få komma hem kännas."

"Men du vill inte hem ännu väl? frågade jag oroligt. "Jag menar till Gud, alltså!"

"Nej!" skrattade mormor. "Inte riktigt än."

"Bra! Men det måste nog vi. Hem till Sara alltså!"

"Jasså! Och vad ska ni hitta på då?"

"Vi ska planera för vår klassfest nästa fredag." svarade Sara.

"Det ska bli en Hawaiiifest med palmer, ananasdrinkar och bi....!" utbrast jag men tystnade tvärt, röd i huvudet som en solbränd kräfta.

"Bi....vaddå?" frågade mormor med ett illa dolt leende. Jag tittade på Sara som bara tittade tillbaka med en frågande min.

"Öh, bi..bio..biologiskt nedbrytbara pappmuggar!"

"Va!" utbrast Sara.

"Ja, till ananasdrinkarna såklart! Du vill väl inte bidra till nerskräpningen av miljön?" frågade jag kaxigt. Anfall är bästa försvar!

"Nej, det är klart." sa Sara. "Bra att du påminde mig. Då kan jag ju inte ha min bikini på klassfesten. Den är ju inte biologiskt nedbrytbar. Hej då, "mormor!" sa Sara, pussade min mormor på kinden, och började gå mot dörren. Jag stod kvar, fullständigt tillintetgjord.

"Stå inte där och gapa, kom hit och ge mig en kram!" sa mormor. Jag stängde munnen, gick fram till sängen, kramade mormor och sa:

"Hej så länge, mormor, och krya på dig!"

"Hej då Jesper, och håll fast vid den flickan. Det är ruter i henne!"

Jag släppte hennes famn, tittade henne i ögonen, och sa:

"Okej, om du lovar att aldrig skrämma mig så här igen. Jag vill inte att du ska dö!"

"Okej, jag lovar. Kila iväg nu, så ingen annan tar henne!" sa mormor och log ett riktigt "mormorsleende", ett sånt där som värmer i hela kroppen. Jag log tillbaka, och sprang sedan så fort jag kunde ut i korridoren efter Sara.

Så är det då äntligen dags för "Hawaiiifest"! Benke och jag har intagit våra "coola" positioner bredvid popcorn och saftbordet, med fritt synfält över de som dansar ute på golvet, och de som går in och ut genom dörröppningen in till "pratrummet".

Undrar du vad som hände mellan mig och Sara när vi planerade hemma hos henne? Nu ska du inte vara så nyfiken, lite hemligheter måste väl till och med jag få ha? Okej, okej, jag ska avslöja så här mycket. I kväll ska det ske! Låt mig säga som så, att händelser fram tills ikväll, diverse signaler, kan bara tydas på ett sätt. Sara är lika betuttad i mig som jag är i henne!

"Nå!", sa Benke, "tänker du bjuda upp henne eller inte", och stoppade en hel näve popcorn i munnen på samma gång. Jag drog ett nonschalant sug på sugröret till min ananasdrink, och sa:

"Så fort hon kommer hit. Hon sitter ju bara i det andra rummet och pratar med Malin!"

Just då kommer Sara och Malin in i rummet. Hjärtat slog ett extra slag, och jag fick ananasdrickan i fel strupe.

"Så ja, andas lugnt och fint." sa Benke och slog mig hårt i ryggen ett par gånger.

"Titta vem som kommer här, förresten. Det är dags att bjuda upp!"

"Naeäää." sa jag och tittade skräckslaget på Sara, som var helt suddig på grund av tårarna från hostattacken.

"Vaddå "Naeäää"?" härmade Benke. "Fegar du?"

"Klart jag inte gör, men...."

"Men vaddå?"

"Nja, jag....."

"Jesper är en fegis! Jesper är en fegis!" började Benke sjunga, samtidigt som han kastade popcorn på mig.

"Jag är ingen fegis!" försökte jag försvara mig, samtidigt som jag duckade för popcornen. "Jag vill bara vänta lite!"

"På vaddå?"

Tänk, Tänk, Tänk!

"På en tryckare såklart. Det är väl inte lönt att bjuda upp nu när man inte får röra varandra?"

Benke skulle precis börja sjunga sin fegisramsa igen, men hejdade sig och sa:

"Du är inte så dum som du ser ut!" med ett gillande leende.

Tack gode Gud för det tänkte jag, tacksam för att ha klarat mig ur knipan.

Men jag sitter fortfarande fast i en annan knipa. Hur ska jag våga fråga chans på Sara, när jag inte ens vågar bjuda upp henne? Just då kom de fram till oss.

"Hej, vad gör ni?" frågade Sara.

"Inget speciellt." svarade jag.

"Ska vi dansa?" frågade Malin Benke.

"Okej!" sa Benke, fyllde bägge händerna med popcorn och gick med Malin mot dansgolvet.

Det blev tyst.

Sara lutade sig mot väggen bredvid mig, så att vi båda tittade ut mot våra klasskamrater som dansade.

"Vilken mysig klassfest. Tänk att det är du och jag som ligger bakom alltihop!" sa

Sara.

"Mmm."

"Alla verkar nöjda och glada!"

"Mmm."

"Är det allt du har att säga?"

"Mmm."

"Sluta!" skrattade Sara.

NU ELLER ALDRIG!

"Ska vi dansa?"

"Nej, inte just nu, jag orkar inte."

Okej, det var det. Nu går jag hem, låser in mig på mitt rum, och kommer aldrig mer ut.

"Men du kan väl spara sista dansen till mig?" sa Sara och log mot mig.

NU SKA VI DANSA LIMBO! skrek fröken för att överrösta musiken.

"Vilken tur, det är ju jag världsmästare på!" utbrast Benke "Jag vill vara först!"

"Ställ er på ett led i tur och ordning, så ska jag förklara hur det går till." sa fröken tålmodigt. "Och stäng av musiken!"

Musiken tystnade.

"Jag kommer att hålla den här pinnen i en viss höjd över marken. Ni ska dansa under den, en och en, men bara fötterna får röra vid marken. Den som rör vid pinnen med bröstet åker ut, och när alla har gått under pinnen så sänker jag den en liten bit. Har alla förstått?"

"JAAA!" svarade klassen, utom Benke som himlade med ögonen och fnös:

"Förklara hur det går till för en universumsmästare, vad löjligt!"

"Musik tack!" sa fröken, och lokalen fylldes av sambamusik.

En och en dansade vi under pinnen, och en efter en åkte vi ut efter hand som fröken sänkte den. Till slut var det faktiskt bara Benke kvar.

"Jag har vunnit! Jag har vunnit!" sjöng Benke och hoppade omkring.

"Åhnej, du måste först visa hur långt ner du klarar det!" sa fröken.

"Baggis!" utbrast Benke och började dansa under pinnen igen. Första gången klarade han det, och alla i klassen applåderade och busvisslade. Andra gången sänkte fröken pinnen en bra bit, och Benke fick uppenbara problem. Plötsligt var det som om allt gick otroligt sakta. Fröken sitter där på huk, och håller pinnen en halv meter över golvet. Benke, som nu är helt dubbelvikt, står helt stilla med pinnen bara en centimeter från bröstet. Han kommer inte längre. Det blir helt tyst. Man kan se hur hela Benke skakar av ansträngningen, men jag känner igen blicken i hans ögon som säger: "Jag ska klara det!"

Då händer det. Benke börjar tappa balansen, och faller bakåt. Utan att tänka sig för tar hand tag i pinnen, och drar fröken med sig i fallet. Båda hamnar i en hög av armar och ben på golvet.

Först var det knäpp tyst.

Sedan börjar alla skratta. Fröken reser sig generat upp, helt röd i ansiktet.

Kvar på golvet ligger Benke med ett stort leende över sina läppar.

Så var det dags. De spelade kvällens sista låt, och jag var i himmelen. Inte den riktiga, men så nära man kan komma på jorden. I Saras famn.

Jag kände sig varm och svettig och visste inte riktigt var jag skulle hålla händerna, eller hur hårt eller löst jag skulle hålla om henne.

Nu var det dags.

Jag måste ta mod till mig och fråga chans innan den här låten tar slut, men vem har bråttom, låten varar säkert ett par minuter till. Om jag koncentrerade mig kunde jag känna Saras hjärta slå långt där inne någonstans. Jag skulle vilja tacka "tryckarens" uppfinnare för en fantastisk uppfinning. Här kan man stå och krama den man tycker om i flera minuter och hon kramar tillbaka, och så säger man att man har dansat. Genialt!

Nu är det dags, nu går det inte att skjuta upp längre.

Men när jag öppnade munnen kom det bara ett ynkligt litet pip. Jag var så nervös att hela strupen var ihopsnörd.

"Sa du något?" frågade Sara och lyfte huvudet från min axel.

"Pip!" sa jag och skakade på huvudet.

"Mysigt va'?"

"Pip!" sa jag och nickade ivrigt.

"Festen, menar jag!" skrattade Sara

"Vilken? Jaså, den, jodå, jättemysigt!" lyckades jag pressa fram medan jag blev allt rödare i ansiktet och öronen brände. Sara skrattade, lade huvudet på min axel igen, och sa:

"Men jag håller med dig. Det här är också mysigt!"

NU ELLER ALDRIG!

"Sara!"

"Mmm!"

"Har... Harjagnågonchanspådig?"

Plötsligt stannade musiken.

Plötsligt tystnade alla.

Plötsligt slutade mitt hjärta slå.

Sara lyfte sakta på huvudet och tittade mig i ögonen. Sådär stod vi i flera minuter, kanske timmar! (I verkligheten var det 2,3 sekunder.) sedan sa Sara:

"Nej!"

Pussade mig mitt på munnen.

Log sitt sagolika leende.

Och sprang därifrån.

"Det är inte sant!" sa jag till Benke medan vi gick hem efter klassfesten.

"Visst är det sant!" svarade Benke.

"Hon pussade ju mig, varför sa hon då nej?"

"Visst är det sant. Vilken kramare hon är!"

Jag tvärstannade.

"Har du kramat Sara?"

"Vem?"

"Du!"

"Jag? Varför skulle jag ha kramat Sara?"

"Det sade du ju nyss!"

"Neeej, jag menade fröken!"

"FRÖKEN?"

"Du kunde väl inte missa århundradets kram, hon tryckte ju till och med ner mig på golvet."

"Ni föll!" svarade jag tålmodigt.

"Det är vad du tror! Jag tror att fröken bara väntat på rätt tillfälle att kasta sig över sin favoritelev."

"Allvarligt, Benke." sa jag och började gå igen.

"Varför sa hon nej om hon tycker om mig?"

"Inte vet jag?" svarade Benke som med några snabba steg var ifatt mig.

"Du vet ju hur tjejer är!" Han slog ut med armarna i en uppgiven gest.

"Nej, hur är de?"

"Ööh, inte vet jag faktiskt."

Så sken han upp, slog armen om axlarna på mig, och sa:

"Men så fort jag får reda på det så ska du bli den förste jag berättar det för!"

"Tack!" sa jag och skrattade.

"Vad har man annars bästisar till!" frågade Benke.

När jag kom hem visste jag inte om jag skulle skratta eller gråta. Mest av allt ville jag skratta. Jag fick en puss! Och ingen liten "fjutt puss" utan en ordentlig en. Och hennes leende, det sa mer än tusen ord!

Men hon sa bara ett enda ord. Nej.

Jag lade mig på sängen, drog täcket över huvudet, knäppte mina händer, och bad:

"Gud, jag fattar ingenting. Jag trodde Sara tyckte om mig. Jag vet att Sara tycker om mig. Ändå sa hon nej. Det är precis som med dig, Gud. Precis när jag börjar förstå mig på dig så glider du undan och väcker hundra nya frågor. Jag ska aldrig mer bli kär, och jag ska aldrig mer försöka förstå dig!"

Jag drog en djup suck, och vände på mig under täcket. Det enda som hördes i rummet var klockans tick-tack, och mina egna andetag. Jag suckade igen.

Och plötsligt blev allt klart. Plötsligt förstod jag.

"Jo, förresten, det kommer jag visst det. För jag kan inte låta bli. Det är så finurligt uttänkt, eller hur Gud, att man bara inte kan låta bli att älska och försöka förstå. Och det hade ju inte varit någon sport om man redan från början förstått dig, och kärleken. Okej, jag förstår. Men du har bara vunnit första rondan. Jag är beredd att försöka igen. Och igen, och igen! Många gånger kommer jag säkert att bli besviken. Men jag vill lära mig mer. För det är ju det det handlar om, eller hur Gud? Man lär sig av allt som händer i livet, både det som känns bra och det som gör ont. Det är ju det som är meningen med livet. Att lära sig leva!

Amen!"